

[Niels Westerby.]

bindelse, således at man kan se, at det drejer sig om en nøje afvejning over for alle befolkningsgrupper.

Vi fremsætter altså dette dagsordensforslag, og jeg kan lige så godt gøre det med det samme og overrække det til den højtærede formand.

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden (se sp. 197). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Niels Westerby: Straks efter valget — og jeg kan ikke nægte, at liberalt centrum glædede sig over valgresultatet, som viste en betydelig tillid i befolkningen — tog statsministeren stilling til, hvordan han vil føre regeringsforhandlingerne. Statsministeren kunne gøre det med god ret. Socialdemokratiet og SF har tilsammen et flertal i det høje ting, og socialdemokratiet havde hele tiden sagt, at man ønskede at fortsætte med at have regeringsmagten, og hr. Aksel Larsen havde givet klart til kende, at folkesocialisterne ville anbefale en socialdemokratisk regering. Der var derfor et flertal for, at den nuværende statsminister fortsatte, han havde et klart flertal bag sig i folketinget, og man kan derfor ikke med nogen ret fra nogen side hævde, at statsministeren burde have demissioneret. Med dette udgangspunkt overvejede statsministeren situationen og opfordrede til dannelsen af, jeg tror, han kaldte det en bred folkelig regering, der bestod af socialdemokratiet, folkesocialisterne, det radikale venstre og liberalt centrum. Regeringen havde haft en tilbagegang, men de tre partier, som statsministeren pegede på, havde haft en fremgang.

Vi var selvfølgelig straks villige til at tage en samtale med statsministeren — vi er altid villige til at føre samtale med hvem som helst — og vi ville da også gerne høre, hvad statsministeren yderligere mente. Men vi måtte meddele statsministeren, at vi ikke kunne indtræde i en sådan regering. Vi vil gerne samarbejde med alle, også med folkesocialisterne, når vi er enige med dem; det afgørende er blot, om vi er enige med dem, og vor politik ligger på de fleste områder så langt fra folkesocialisterne, at vi ikke mente, at der var en basis for en rege-

ring, der både omfattede folkesocialisterne og os. Og jeg vil tro, at lignende bevæggrunde har ligget bag ved det afslag, som også det radikale venstre gav på at sidde i en sådan regering.

Derefter havde statsministeren den udvej at fortsætte forhandlinger med folkesocialisterne, og det ligger jo meget i det dulgte, hvad der her er sket. Der har været offentliggjort et protokollat, og nogen siger, at dette protokollat kun er udtryk for en del af det, som regeringen og folkesocialisterne er enige om, og andre siger, at man langt fra er enig om det, der står i protokollatet. Det vil vi kunne prøve i det høje ting i den kommende tid, men jeg tror nok, man må sige, at regeringsforhandlingerne førte til det, at regeringens parlamentariske grundlag er dels de 69 socialdemokrater, dels de 20 folkesocialister.

Så må jeg beklage, at vi ikke fik en anden udvikling i gang. Vi gav straks statsministeren det råd, at han skulle optage kontakt med både venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre om dannelsen af en bred regering. Når vi gjorde det, var det i forlængelse af vore synspunkter under valgkampen, der gik ud på, at vi ikke ønsker, det skal komme til yderligheder i dansk politik. Vi ønsker, at alle skal kunne føle sig trygge og skal kunne være her i landet og ikke føle, at et ensidigt flertal, oven i købet et lille flertal, dominerer et stort mindretal.

Det var ud fra sådanne synspunkter, vi anbefalede statsministeren at optage forhandlinger med de tre partier, først og fremmest om det, som vi lægger vægt på, nemlig et politisk handlingsprogram, og derefter for at se, om forhandlingerne om et sådant politisk handlingsprogram også kunne føre til, at man kunne danne en bred regering. Da vi gav statsministeren det råd, fik vi en meget positiv reaktion, ja, måske er det ikke rigtigt at sige „meget“, men i hvert tilfælde en positiv reaktion, og det har derfor undret os, at der ikke blev lagt mere energi for dagen fra statsministerens og regeringens side på dette punkt. Men vi kan i hvert fald ikke sige andet, end at vi fik en yderst negativ reaktion fra hr. Poul Sørensen på vort forslag herom, for hr. Poul Sørensen sagde, at han ikke troede en døjt på en sådan udvikling. At hr. Poul